

O Vánocích je dar nejhlubší: sám Pán v našem srdci narozený, rostoucí a působící. Jediný Dárce v mnoha darech, které nám popisuje barvitými obrazy, abychom stále hlouběji rozpoznávali tu pestrost a bohatství jeho doteků. Pro nás Služebníky je zřídlem všech ostatních tajemství Ježíšovo Velekněžství, které dříme i našich srdcích a chce se rozvinout. Vysvětlení daru *všeobecného kněžství* Pán podává skrze obraz roucha azurové barvy, do kterého nás obléká. Víme, že azur je barva 3. blahoslavenství, tedy tichosti, kterou srdce potřebuje jako otop pro rozhoření a syčení ohně Lásky: kde chybí tichost, láska nehoří dostatečně mocně. Dále, když nám chce Pán přiblížit, jak v nás působí všeobecného kněžství, ukazuje ten základní azurový oděv (barvy 3. blahoslavenství) jako posetý perlami bílého zlata Ducha Svatého (barvy jeho Srdce a zároveň 4. blahoslavenství), který se jako rozdrčená Láska rozlévá na celý svět.

Zrcadlení tohoto obrazu (všeobecného kněžství v symbolice azurové a bílé barvy) nám někdy ukazuje sama příroda na blankytné obloze, když je posetá bílými mráčky: my sami jsme v srdci takto (do všeobecného kněžství) oděni již v okamžiku svého křtu. Proč zrovna tyto dvě barvy (blahoslavenství)? A jak se v nás má tajemství všeobecného kněžství – azurově bílý oděv – rozvinout? Opět si obojí přiblížíme na něčem důvěrně známém (na liturgických svátcích) a radost z ponoru do tajemství bude pro naše srdce již jako vánoční dar od Dárce jediného. To, jak v nás působí *všeobecné kněžství*, zrcadlí dva svátky Panny Marie – **Zvěstování** a **Zesnutí** – které ukazují, k jaké kněžské zralosti po vzoru Panny Marie směřuje každá lidská duše:

1. V momentu Zvěstování je Maria plná Krista (plná hlubiny tajemství v tmavomodré barvě 1. blahoslavenství, naznačující, že v jejím srdci panuje Kristovo Velekněžství – tedy *kněžství služebné*) a zároveň je zahalena přicházejícím Duchem Svatým (rozdrčenou láskou barvy bílého zlata). Když splyne barva *tmavě modré* hlubiny tajemství Velekněžství s *bílou* rozdrčenou láskou (smísení těchto barev symbolizuje působnost Krista a Ducha Svatého v Marii), z Marie vychází záře *azurové* barvy (světle modré, vzniklé ze smísení tmavě modré a bílé – z prolnutí Osob Krista a Ducha): a ta azurová záře vyjadřuje působnost jejího *všeobecného kněžství* – azurové pokory tichých (jak bychom vyjádřili v řeči třetího blahoslavenství).

**Převáděno na člověka (na každého z nás):* V jakémkoli momentu, kdy jsme plní (tmavomodrého) Krista Velekněze a skrze (bílého) Ducha „počínáme slovo“; tedy v každém momentu, kdy jsme v objetí Ducha, nasloucháme mu, a tím (jako Maria) počínáme Krista (jak v drobných momentech všedního dne, tak v klíčových životních situacích) – tehdy pokaždé vydechujeme „azur všeobecného kněžství“. Aniž bychom si to uvědomovali, působnost všeobecného kněžství (zdroj všeobecného kněžství v nás je to, jak se v nás slévá Kristus s Duchem Svatým – modrá s bílou – jak v nás oni dva komunikují) z nás vyvěrá a sálá díky momentům „zvěstování“, kdy nás

oslovuje Duch, abychom my svým opakovaným *Fiat* stále rodili Krista do světa: to je základní činnost *všeobecného kněžství* sálajícího v nás a z nás, odehrávající se navíc v Srdci nebeského Otce, kam je umístěn každý pohyb našeho srdce (tedy i slévání Krista a Ducha Svatého v nás).

2. Podobně klíčovým momentem pro vysvětlení toho, jak je v nás činné všeobecné kněžství, je moment **Zesnutí**, kdy Maria d/Ducha (bílé zlato) vydává (tak jako Pán na kříži), zatímco zde ji Kristus (Velekněz) drží v náruči. Z Marie v ten moment vychází bílé zlato (Duch), zatímco je obklopena tmavě modrou hlubinou (Kristem Veleknězem). Když se opět tyto dvě barvy (tmavě modrá a bílá: Kristus a Duch) začnou (ve smrti) prolínat, jejich sléváním vzniká znovu barva azuru, naznačující opět *všeobecné kněžství*, které nyní z Marie (na konci života) sálá jako životní zkušenost: nosná a citelná pro všechny a všechno kolem Marie. I tento pohyb a činnost *všeobecného kněžství* se opět odehrává v Srdci nebeského Otce.

*Převáděno na člověka (na každého z nás): V jakémkoli momentu, kdy ve všedním dni umíráme sami sobě, a nejvýsostněji na konci života při definitivní smrti, jsme (a budeme) obklopeni tmavě modrou náručí Krista (hlubinou jeho „služebného“ Velekněžství), zatímco vydechujeme (a jednou definitivně vydechujeme) bílé zlato d/Ducha – tedy naši vlastní životní zkušenost. Splynutím těchto dvou pohybů – našeho vydechování d/Ducha do náruče nás těšícího Krista (což obrazně ukazuje mísení bílé a tmavě modré barvy) – se rovněž dává do pohybu naše *všeobecné kněžství* tak, že z nás vychází (sálá) životní zkušenost, pokorné svědectví lásky neboli azurová barva všeobecného kněžství, které dozrává nejvíce v umírání z lásky, a tím působí a formuje také všechny a všechno okolo.

V osmidesátkovém eschatologickém růženci vyprošujeme rozvíjení *všeobecného kněžství* v srdcích lidí v 1. desátku (ke cti Ježíšova Srdce trpícího z lásky), který má právě azurovou barvu (tento desátek souvisí s 3. blahoslavenstvím tichosti, svátostí křtu a s ctností pokory – to vše vyprošuje tichý svatý Josef). Kdežto udělování *služebného kněžství* lidem vyprošujeme v 6. desátku (ke cti bezmocnosti všemohoucího Ježíšova Srdce, které stále krvácí z lásky), který má tmavě modrou barvu (neboť tento desátek souvisí s 1. blahoslavenstvím mystické chudoby ducha, se svátostí udělování služebného kněžství a s ctností moudrosti – to vše vyprošuje nejmoudřejší Panna Maria). **Početí** a **Zesnutí** je jako vdechování a vydechování Ducha Svatého, který připomíná, co řekl Ježíš. Moment početí (vdechování) Ducha je vždy obnovou křtu (tedy i kněžské podstaty našeho srdce). Spojení Ducha Svatého a Krista v člověku (bílá a modrá barva) je vždy momentem činného *všeobecného kněžství*, ať už se jedná o moment vdechování, nebo vydechování Ducha. A jelikož se Zvěstování i Zesnutí (Panny Marie i každého člověka) děje v Srdci nebeského Otce, tam se uskutečňuje i vyzařování všeobecného kněžství lidského srdce, jež má dosah do celého stvoření.

A tak rozjímejme v přípravě na Vánoce a pak o Vánocích děkujeme za největší Dar – přítomnost Pána v našem srdci – a žasněme s radostí, jak vystupuje s neopakovatelnou vůní, barvou a působností z lidského srdce, aby přitahoval, odpouštěl, zachraňoval všechny, kteří touží po lásce.

S. Luisa Karczubová

* * *

Tyto měsíce nás čeká intenzivnější příprava na příchod Pána Lásky! „Poslední slovo nemá smrt, ale Láska,“ řekl pražský arcibiskup Jan Graubner při kázání ve Staré Boleslavi v den slavnosti svatého Václava. Nejkrásnější pojmenování pro Boha je Láska, tak jak říká svatý Jan. Slyšela jsem nedávno od jedné blízké, že když jednou mluvila se svým, dnes již zesnulým, ve víře tápajícím manželem, náhle jí řekl: „Já věřím v lásku!“ Pohotově mu odpověděla: „Tak to věříš v Boha!“ Pak zůstalo ticho. Ten člověk zemřel zaopatřen a jeho žena vnímá, že je u Pána. Láska zvítězí, poslední slovo má naše Láska, Bůh, Emanuel, který přichází! Otevřme mu svá srdce dokořán a poprosme ho, aby nám daroval skutečně pravdivý, jeho osobní pohled na všechny události nejen v našich životech, ale také na celém světě. Kéž otevřeným Srdcem Božím hlouběji nahlédneme jeho Trojjediný život, který žije On sám v sobě, i život každého z nás v něm.

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „Miluješ mě?“ To je věta, kterou Ježíš adresuje Petrovi v evangeliu *Jan* 21,15. Při výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu tato Pánova slova slyšíme adresovaná i nám, nám jako církvi: Miluješ mě? Vraťme se k čistým pramenům lásky obsaženým v koncilu! Objevme a obnovme znovu nadšení pro koncil! Ponoření do tajemství Církve, Matky a Nevěsty, to říkejme spolu se svatým Janem XXIII. Kéž je církev zabydlena radostí. Pokud se neraduje, popírá sama sebe, protože zapomíná na lásku, která ji stvořila. Kolik z nás však nedokáže žít vírou s radostí, bez reptání a bez kritiky! Církev zamilovaná do Ježíše nemá čas na střety, jedovatosti a polemiky. Bůh nás zbaví kriticismu a nedůtklivosti, zahořklosti a hněvu. Nejde jen o styl, ale o lásku, protože ten, kdo miluje, jak učí apoštol Pavel, dělá všechno bez reptání (srv. *Flp* 2,14). Pane, nauč nás vzhlížet k tobě, vidět církev tak, jak ji vidíš ty! A když jsme kritičtí a nespokojení, připomeň nám, že být církví znamená být svědky krásy tvé lásky, znamená to žít v odpovědi na tvou otázku: Miluješ mě? Nemáme vypadat jako na smuteční hostině!

